

Arrest

nr. 57 906 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit het dorp Llopat (gemeente Kumanovë), in Macedonië.

U bent niet in het bezit van de Macedonische nationaliteit.

U bent gehuwd met S.(...) Z.(...) en samen hebben jullie drie kinderen.

In 1998 trad u toe tot het Albanees Nationaal Leger (AKSh, Armata Kombëtare Shqiptare). Tijdens de oorlog in Macedonië in 2001 maakte u deel uit van de logistieke ondersteuning van het Nationaal Bevrijdingsleger van Macedonië (UÇK, Ushtria Çlirimtare Kombëtare). U was actief in de regio van Sllupçane, Likova en Matejce (gemeente Likova) en u stond onder bevel van commandant Xhema. U moest eten, medicijnen en dergelijke meer transporteren vanuit uw dorp naar andere locaties. U nam niet deel aan de gevechten.

Met het akkoord van Ohër kwam er een einde aan het conflict.

In die periode werd er een amnestiewet afgekondigd voor de soldaten van het UÇK, maar deze wet is niet van toepassing op de AKSh-leden. Persoonlijk kende u na afloop van het conflict geen problemen met de Macedonische autoriteiten.

In 2007 stapte u uit het AKSh. Nadien zijn AKSh-leden tweemaal langsgekomen bij u thuis om te vragen waarom u de organisatie had verlaten en waarom u voor hen geen opdrachten meer wilde uitvoeren.

De eerste keer was in april-mei 2007, de tweede keer in december 2007 of januari 2008.

Zelf was u niet thuis op die momenten, alleen uw echtgenote. Ze controleerden het huis en namen documenten mee: uw oude paspoort van ex-Joegoslavië, een geboorteakte en foto's. Ze lieten tevens een boodschap voor u achter: u moest zich gaan aanbieden in hun bolwerk Tanusevc. U ging hier echter nooit op in.

In maart 2008 was u samen met twee vrienden, de neven I.(...) en R.(...) Q.(...), met de auto onderweg van Arsebeg naar Haracinë toen jullie werden beschoten. Uw auto werd geraakt door 18 kogels. De politie kwam ter plaatse, jullie verklaringen werden afgenomen en er werd een onderzoek ingesteld. De kogels werden gevonden en onderzocht. U weet niet wie er verantwoordelijk was voor de schietpartij: het AKSh of de geheime politie.

Ongeveer een week later werd u door de politie van Haracinë opgebeld met de vraag of u nog problemen had gekend. Als u verdenkingen koesterde, moest u hen inlichten. Na dit incident werd u verschillende keren ondervraagd door de Alpha-politie-eenheid (Mobilnata edinica Alfa). Ze wilden weten waarom u werd beschoten, door wie etc.

Na het schietincident, in april-mei 2008 verliet u Macedonië en ging u naar Kosovo. U verbleef er op verschillende plaatsen: in Gjilan in het huis van familieleden die in Amerika wonen, in Mitrovicë en Prishtinë bij kennissen of vrienden etc.

Uw echtgenote kwam u af en toe opzoeken en soms keerde u voor enkele dagen in het geheim terug naar Macedonië. U was echter op uw hoede en verbleef dan niet in uw eigen huis, maar bij familie.

In uw afwezigheid werden twee huiszoekingen uitgevoerd door de Alpha-eenheid. In mei-juni 2008 vond er een eerste huiszoeking plaats. Uw echtgenote en kinderen werden naar buiten gestuurd en het ganse huis werd overhoop gehaald. Ze vonden uw lidkaart van het AKSh en namen die in beslag. In augustus 2008 kwam de Alpha-eenheid opnieuw naar uw huis. Deze keer keken ze overal rond, maar werd er geen schade aangericht.

Om verdere problemen met de politie en het AKSh te vermijden, besloot u het land definitief te verlaten. Op 1 oktober 2009 vertrok u met uw gezin naar Montenegro, waar jullie één maand verbleven. Vervolgens reisden jullie verder naar België.

Op 2 februari 2010 bent u in België aangekomen en de volgende dag vroeg u hier asiel aan.

U bent in het bezit van uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt te Kumanovo op 9 maart 1994."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat aan uw bewering niet over de Macedonische nationaliteit te beschikken geen geloof kan worden gehecht.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 april 2010 beweerde u de Macedonische nationaliteit niet te hebben.

U zou rond 1997-1998 een aanvraag hebben gedaan om deze te verkrijgen, maar nooit een antwoord hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS II p. 1-3).

Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 februari 2010 verklaarde u nochtans wél over de Macedonische nationaliteit te beschikken. Dit werd door u bevestigd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 april 2010 (zie gehoorverslag DVZ punt 6; CGVS I p. 2).

Na confrontatie met uw eerdere verklaringen bleef u ontkennen dat u de Macedonische nationaliteit hebt.

U stelde dat u in Macedonië woont en er gedomicilieerd bent, maar dat u de nationaliteit niet hebt (zie gehoorverslag CGVS II p. 2).

Dit is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins een afdoende verklaring.

Het feit dat u in het kader van uw asielpcedure een oude Macedonische identiteitskaart afgeleverd op 9 maart 1994 neerlegde, bewijst immers het tegendeel.

Krachtens artikel 23 van de Wet op het Staatsburgerschap van Macedonië van 12 november 1992 gelden een (geldige) identiteitskaart of paspoort als een bewijs van het Macedonisch staatsburgerschap. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in Macedonië ook een paspoort had dat in 2005 of 2006 vervallen is (zie gehoorverslag CGVS II p. 5).

Dat de geldigheidsduur van deze documenten verstreken is, betekent echter niet dat u niet langer over de Macedonische nationaliteit zou beschikken. Immers, de Macedonische nationaliteit verliest men slechts op uitdrukkelijk verzoek (zie artikel 16-20 van de Staatsburgerschapswet).

Door te ontkennen dat u over de Macedonische nationaliteit beschikt blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Een dergelijke handelswijze ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde worden verwacht dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, nationaliteit en vluchtmotieven.

Verder haalde u aan Macedonië ontvlucht te zijn omdat u door de autoriteiten wordt gezocht omwille van uw voormalige lidmaatschap van het Albanees Nationaal Leger (AKSh) en uw steun aan het Nationaal Bevrijdingsleger van Macedonië (UÇK) tijdens de oorlog (zie gehoorverslag CGVS I p. 2-3, 8-10 en 14; CGVS II p. 7 en 10).

Daarnaast had u ook problemen met het AKSh nadat u uit deze organisatie was gestapt (zie gehoorverslag CGVS I p. 2, 9 en 11; CGVS II p. 8 en 10).

Allereerst dient vastgesteld te worden dat aan uw lidmaatschap in het verleden van het AKSh en het UÇK ernstig getwijfeld kan worden.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 april 2010 uitdrukkelijk dat u in 2001 tijdens de oorlog in Macedonië lid was van het UÇK. U zou deel hebben uitgemaakt van de logistieke ondersteuning van het UÇK en eten, medicijnen en dergelijke meer getransporteerd hebben (zie gehoorverslag CGVS I p. 2 en 7).

Na de oorlog, in 2003 trad u toe tot het AKSh. In 2007 stapte u uit het AKSh (zie gehoorverslag CGVS I p. 2-3).

Later tijdens hetzelfde gehoor beweerde u echter dat u reeds in 1998, i.e. vóór de oorlog, lid bent geworden van het AKSh (zie gehoorverslag CGVS I p. 10).

Toen u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 april 2010 werd gevraagd van welke partijen/groepen u deel uitmaakte tijdens de oorlog in Macedonië, herhaalde u lid geweest te zijn van het AKSh sinds 1998 (zie gehoorverslag CGVS II p. 3).

Gevraagd of u ooit lid was van een andere partij, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS II p. 3).

Pas nadat u gewezen werd op uw eerdere verklaringen aangaande uw lidmaatschap van het UÇK, gaf u aan dat u betrokken was in de oorlog van het UÇK en dat u tot de logistiek van het UÇK behoorde (zie gehoorverslag CGVS II p. 3-4).

Bovenstaande ernstige tegenstrijdigheden zetten dan ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde lidmaatschap van zowel het AKSh als het UÇK op de helling.

Verder bleek uw algemene kennis van het AKSh en het UÇK onvoldoende, waardoor wederom ernstig aan uw beweerde lidmaatschap van deze groeperingen getwijfeld kan worden.

Gevraagd naar namen van brigades van het UÇK, antwoordde u dat er brigades waren met nummers, namelijk: 113, 130 en 138 (zie gehoorverslag CGVS II p. 4). U verklaarde voorts dat u actief was in de regio van Sllupçane, Likova en Matejce (gemeente Likova) (zie gehoorverslag CGVS II p. 4). Vervolgens gevraagd welke UÇK-brigade actief was in de zone Likova, moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde in algemene en vage bewoordingen dat er meerdere brigades waren met verschillende commandanten, die onderling tot een akkoord waren gekomen en wisten waar ze moesten vechten (zie gehoorverslag CGVS II p. 4).

De door u verstrekte vage informatie strookt evenwel niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Hieruit blijkt immers dat het UÇK in Macedonië bestond uit vijf brigades, actief in vijf verschillende regio's: regio Kumanovo (brigade 113), regio Skopje (brigade 114), regio Tetovo (brigade 112), regio Gostivar (brigade 116) en regio Radusha (brigade 115).

Deze brigades waren volgens een klassieke militaire structuur opgedeeld in bataljons, compagnies, pelotons, en groepen, waarbij elk operationeel militair niveau beschikte over commandanten.

Van iemand die beweert tijdens de oorlog intensief in de logistieke vleugel van het UÇK actief geweest te zijn mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zijn minst enige elementaire toelichting kan geven over de structuur van de beweging waarbinnen u actief zou zijn geweest.

U slaagde hierin echter niet. U legde bovendien geen enkel begin van bewijs van uw beweerde lidmaatschap neer.

Overigens is het opmerkelijk dat uw echtgenote in het geheel niet op de hoogte bleek te zijn van uw verleden aan de zijde van het UÇK. Ze kon evenmin vertellen of u al dan niet betrokken was bij de oorlog in Macedonië in 2001 (zie gehoorverslag CGVS van S.(...) Z.(...) p. 8-9).

Het is echter niet zonder meer aannemelijk dat, indien u daadwerkelijk tijdens de oorlog aan de zijde van het UÇK actief was, uw echtgenote hier absoluut niet van op de hoogte zou zijn.

Bovenstaande bevindingen zetten dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde engagement binnen het UÇK ernstig op de helling.

Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van uw UÇK-engagement in Macedonië gevisieerd werd (zie gehoorverslag CGVS I p. 14). Er is immers een amnestiewet die aan ex-UÇK-leden amnestie verleent. Na de oorlog ondervond u dan ook omwille van uw UÇK-engagement geen problemen meer (zie gehoorverslag CGVS I p. 9).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens eveneens dat de amnestiewet volledig geïmplementeerd is en dat deze door alle betrokken partijen gerespecteerd werd. Eind 2004 was het amnestieproces volledig afgerond en sindsdien zijn geen gevallen bekend van strafrechtelijke vervolging van personen die binnen de door de wet genoemde voorwaarden vallen.

Aan uw verklaringen actief te zijn geweest voor het AKSh kan evenmin geloof worden gehecht. U beweerde, zoals reeds aangehaald werd, vanaf 1998 lid geweest te zijn van het AKSh (zie gehoorverslag CGVS I p. 10; CGVS II p. 3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat het AKSh pas op 15 december 1999 werd opgericht.

Ook bleek u niet te weten wat het "Front voor de nationale vereniging" (FBKSh, Frontit për Bashkim Kombëtar Shqiptar) is. U stelde heel algemeen dat het een nieuwe partij betreft (zie gehoorverslag CGVS II p. 5 en 9), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het FBKSh de politieke tak is van het AKSh, waarvan u beweerde lid te zijn. Verder blijkt uit deze informatie dat het FBKSh reeds op 13 februari 2002 werd opgericht.

Gelet op deze vaststellingen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw betrokkenheid bij het AKSh. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze betrokkenheid zou worden gezocht door de Macedonische geheime politie en dat de geheime politie bij huiszoeken in uw woning AKSh-documenten zou gevonden hebben (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4-5).

Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote slopen.

Zo beweerde u tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal dat de Alpha-politie-eenheid in de loop van 2008 twee huiszoeken uitvoerde bij u thuis: een eerste keer in mei-juni 2008 en een tweede keer in augustus 2008. U verklaarde voorts dat u op die momenten niet thuis was, alleen uw vrouw. Zelf bevond u zich in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS I p. 3-4; CGVS II p. 7).

U maakte echter in het geheel geen melding van deze huiszoeken door de Alpha-eenheid tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 februari 2010 (zie vragenlijst CGVS).

Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u op onafdoende wijze dat u alleen werd gevraagd naar de gewone politie, niet naar de gemaskerde politie (zie gehoorverslag CGVS I p. 9).

Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat deze van bij het eerste interview alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag weergeeft, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De interviewer is niet verplicht verschillende gerichte vragen te stellen aan de asielzoeker, van wie mag worden verwacht dat hij zelf alle belangrijke gebeurtenissen spontaan vermeldt.

Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 april 2010 bovendien dat de Alpha-eenheid maar één keer naar uw huis is gekomen (zie gehoorverslag CGVS van S.(...) Z.(...) p. 2-4).

Toen u hiermee werd geconfronteerd, wijzigde u uw oorspronkelijke verklaringen en stelde u dat uw familie niet thuis was bij de tweede huiszoeking (zie gehoorverslag CGVS II p. 7).

Dit is een weinig overtuigende uitleg, aangezien u aanvankelijk verklaarde dat zij wel thuis was en aangezien uw echtgenote – toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd – verklaarde dat ze inderdaad vernomen had dat de Alpha-eenheid een tweede keer gekomen was, maar dat dit na jullie vertrek naar België (in oktober 2009) was (zie gehoorverslag CGVS II p. 7; CGVS echtgenote p. 7).

Bovendien mag van echtgenoten, die hun land van herkomst zijn ontvlucht op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas en de oorzaak van hun problemen.

Aangaande deze huiszoeken verklaarde u voorts tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Alpha-eenheid bij de eerste huiszoeking uw partijboekje van het AKSh heeft gevonden en heeft meegenomen en dat bij de tweede huiszoeking uw oude paspoort in beslag genomen werd (zie gehoorverslag CGVS I p. 5).

Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat de Alpha-eenheid bij de huiszoeken uw partijkaart van het AKSh heeft meegenomen en dat de AKSh-leden die naar uw huis kwamen ook enkele documenten hebben meegenomen, met name uw paspoort, uw geboortakte, foto's en rapporten van het AKSh van het jaar 2008 (zie gehoorverslag CGVS II p. 7-8). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u evenwel geen melding van het feit dat het AKSh documenten had meegenomen (zie gehoorverslag CGVS I p. 11-12).

Toen u werd geconfronteerd met bovengaande tegenstrijdigheden, kon u deze evenmin op een afdoende wijze verklaren. U stelde enkel dat ze allebei documenten hebben meegenomen, Alpha en AKSh, maar dat u niet zeker wist wie wat had meegenomen (zie gehoorverslag CGVS II p. 8).

Daarenboven situeerde u uw vertrek uit Macedonië in maart-april-mei 2008.

U verklaarde dat u na het schietincident in maart 2008 niet langer in Macedonië verbleef, maar in Kosovo. U voegde hieraan toe dat u soms voor enkele dagen in het geheim terugkeerde naar Macedonië, maar dat u dan niet in uw eigen huis maar bij familie verbleef (zie gehoorverslag CGVS I p. 6; CGVS II p. 6).

Uw echtgenote daarentegen beweerde dat u Macedonië reeds in 2007 had verlaten nadat u uit het AKSh was gestapt en dat u naar Kosovo was vertrokken.

Uw echtgenote verklaarde verder dat u op familiebezoek was toen uw auto in maart-april 2008 werd beschoten door onbekenden (zie gehoorverslag CGVS van Sulejmani Zemrit p. 3-4 en 7-8).

Toen u hiermee werd geconfronteerd, kon u deze tegenstrijdigheid niet op een afdoende wijze verklaren. U bleef bij uw eerdere verklaringen en stelde dat u Macedonië ongeveer twee à drie weken na het schietincident verliet (zie gehoorverslag CGVS II p. 6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er niet langer geloof worden gehecht aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2010 de schending aan van het artikel 51/4, §1, tweede lid en §3 van voormelde wet van 15 december 1980, de schending van de vereiste van de taalkennis, meer bepaald het artikel 57/4 van voormelde wet, en de schending van een substantiële vormvereiste.

Verzoeker stelt vooreerst dat de beslissing van de commissaris-generaal in het Nederlands dient te geschieden aangezien de taal van het onderzoek het Nederlands is; hij baseert zich dienaangaande op het artikel 51/4, §1 tot §3 van voormelde wet.

Hij stelt dat de asielprocedure derhalve uitsluitend in de Nederlandse taal gevoerd had moeten worden, zowel wat het onderzoek als wat de beslissing zelf betreft.

Verzoeker laat gelden dat de beslissing opdat ze rechtsgeldig zou zijn, diende genomen te worden door de commissaris-generaal zelf of minstens "bij delegatie" door één van de twee adjunct-commissarissen.

Hij stelt vast dat de beslissing ondertekend is door de adjunct die het bewijs geleverd heeft van de kennis van de Franse taal en gezien de kennis van de taal derhalve een door de wet opgelegde vereiste is, kan er volgens hem niet wettig besloten worden dat bij het nemen van beslissingen, de kennis van de taal niet vereist is.

Volgens hem is de bestreden beslissing nietig omwille van een schending van het artikel 51/4, §1, tweede lid en §3 en van artikel 57/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen is in het Nederlands.

Artikel 51/4, §1, 2de lid en §3 van de voormelde wet is derhalve correct toegepast.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 57/4 van voormelde wet, merkt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht op dat de stelling van verzoeker als dat de adjunct-commissaris die het bewijs heeft geleverd van de Franse taal, enkel Franstalige beslissingen kan ondertekenen, geen steun vindt in de wet.

De commissaris-generaal verwijst naar rechtspraak (RvS nr. 140.039 van 2 februari 2005) die stelt dat de adjunct-commissarissen geen Rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat ze niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat ze enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen ze benoemd zouden zijn; artikel 57/4 van voormelde wet bepaalt volgens hem verder dat de adjuncten van de commissaris-generaal het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.

Uit artikel 57/9 van voormelde wet volgt dat de bevoegdheden bepaald in artikel 57,1^o tot 3°, van voormelde wet, worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. De adjunct-commissarissen beschikken aldus over de mogelijkheid om beslissingen te nemen met betrekking tot individuele asiëldossiers. Dit betreft eveneens het ondertekenen van een beslissing zoals deze waarvan sprake, ongeacht hun talenkennis.

De Raad deelt de stelling van de commissaris-generaal; de Raad stelt in de onderhavige zaak vast dat de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door de adjunct-commissaris die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig is en dat er derhalve geen sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste.

2.3. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Hij volhardt dat hij niet over de Macedonische nationaliteit beschikt en stelt dat hij de nationaliteit had van ex-Joegoslavië; hij wijst er op dat hij zijn identiteitsdocument van ex-Joegoslavië heeft neergelegd.

Met betrekking tot het relaas van de vervolgingsfeiten, blijft verzoeker er bij dat hij verklaard heeft in 1998 te zijn toegetreden tot het Albanees nationaal leger (AKSh) en dat hij in 2001 deel heeft uitgemaakt van het Nationaal bevrijdingsleger van Macedonië (UÇK). Hij herhaalt dat hij niet officieel een soldaat was van het UÇK en dat hij daarom niet onder de toepassing van de amnestieregeling valt, die enkel van toepassing is op soldaten van het UÇK en niet van het AKSh.

Verder herhaalt hij dat hij in 2007 het AKSh verliet en hierdoor problemen kreeg, de eerste keer in april/mei 2007 en de tweede keer in december 2007/januari 2008, en dat hij en zijn gezin, naar aanleiding van het politieonderzoek ook met de autoriteiten problemen kreeg, met name een huiszoeking in mei/juni 2008 en een andere in augustus 2008.

Verzoeker haalt voorts de vluchtelingendefinitie aan zoals bepaald in het artikel 1, (A)2 van de Conventie van Genève en verwijst eveneens naar een boekwerk.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn vervolgingsvrees ten onrechte niet onderzocht heeft en herhaalt wederom kort zijn asielrelaas.

Hij is van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus daar volgens hem het disproportioneel politieoptreden naar aanleiding van het schietincident, aanzien kan worden als een vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is om tegen die beslissing te verwezen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.7. Aangaande verzoekers bewering dat hij niet de Macedonische nationaliteit bezit, maar *“de nationaliteit had van ex-Joegoslavië en hiertoe een identiteitsdocument van ex-Joegoslavië heeft voorgelegd”*, stelt de Raad vast dat bedoeld identiteitsdocument geen identiteitskaart betreft van *“ex-Joegoslavië”*, maar een identiteitskaart afgeleverd in maart 1994 door de Macedonische autoriteiten, wat inhoudt dat verzoeker de Macedonische nationaliteit bezit gezien krachtens artikel 23 van de Wet van 12 november 1992 op het Staatsburgerschap van Macedonië, een Macedonische identiteitskaart of paspoort als bewijs van het Macedonische staatsburgerschap geldt.

Verzoeker biedt verder in zijn verzoekschrift geen weerwerk aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, incoherente verklaringen heeft afgelegd wat zijn nationaliteit betreft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad aan verzoekers bewering dat hij niet over de Macedonische nationaliteit beschikt, geen geloof.

Zijn voorgehouden vrees dient dus onderzocht te worden ten overstaan van Macedonië, het land waarvan volgens het oordeel van de Raad, verzoeker de nationaliteit bezit.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Immers verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

Verzoeker maakt inderdaad met een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zijn vrees voor vervolging in concreto niet aannemelijk.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend. Voormeld artikel is niet geschonden.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker stelt, mede gelet op de vier bladzijden lange motivering, volgens de Raad ten onrechte *“dat zijn vervolgingsvrees niet onderzocht werd”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 6 april en 28 april 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE